

Štev. 9.—12.

V Ljubljani, meseca grudna 1919.

Leto XX.

Ob slovesu.

Poslavljam se od vas, otroci,
od tebe — oj, mladina tukaj,
ki bila skrb si mi najdražja;
naloge prva mi — probuja tvoja —
mi smoter bila lep in svet.
V oddaljen kraj
od vas grem zdaj,
a od naloge ne edine —
ostane smoter, kot je bil:
prosveta naroda, mladine,
procvit, probuja domovine ...
A ob slovesu čuj mi prošnjo,
ti brstje naroda mladostno!
„Mladike ve še nerazvite,
razvijte se v cvetoče kite,
okrasite drevo — svoj narod!
Ovenčajte ga z lepotičjem
razuma, pridnosti, kreposti!
Blagosti dih, edinstva, sloge
razširjajte po zemlji prosti,
po Jugoslaviji prostrani,
ki vas goji, ljubeče hrani!
Oj, bodite ponos ji cvetni!
Le njej v korist zori naj žlahtni
sad — pridnost vaših glav in rok!
Njej vse, njej vse — moči in misli!
Posvečajte ji vse skrbi!

Če srečna ona bo in močna,
ste srečni, močni tudi vi! ...“
Sedaj ostavljam vas, odhajam,
da brstje speče še, ki tujec
v plen si dobiti ga želi,
občuvam zla, ga obvarujem
pogina, zmot in ga negujem,
kot vas sem tukaj dolge dni ...
In brstje ono bo pozneje
kras cvetni, šopek lep, dehteč;
kras lo z vami vred bo veje
drevesa Slave, rod sloveč,
ki širi trdne korenine
v osrčju mlade domovine,
v okrilju Jugoslavije svobodne ...
In dalje, dalje še čez plodne
dobrave, griče in ravnine,
čez gore sinje in doline
razpreza listje svojih vej,
šušteče tja do skrajnih mej,
dokoder solnce naše sije
in spev se sapic naš h vije ...

— — — — —
Ponosno, kvišku torej glavo!
Čast majki, moč v edinstvu daj,
mladina! Diči očetnjavo,
da slavna bo nam vekomaj!

Devojana.